

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ίστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ κόμης ὑπερήφανος ἐκ τῶν προτέρων διὰ τὴν ἐκπληξιν, ἣν παρεσκεύαζε τῷ βασιλεῖ, τὸ ζῶον, ὅπερ φυλάττω εἰς τινα τάφρον τοῦ πύργου, ἔχει τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν δύναμιν νὰ ὑπερασπισθῇ.

— Θὰ ἦναι ἴσως ἀγριόχοιρος ! ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος. Ἄν οὕτως ἔχῃ, σπεῦσε, ἀγαπητὲ πυργοδεσπότη, νὰ δώσῃς τὸ σύνθημα.

— Εἶναι δὲ νῆστις πρὸ δύο ἡμερῶν, Μεγαλειότατε.

— Ζήτω ὁ Θεός ! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος μετὰ χαρᾶς, ἰδοὺ θήραμα ἀξίον ἡμῶν. Αἱ κυρίαι θὰ διασκεδάσωσι μὲ τὸ περίεργον θέαμα ἀγριοχοίρου θηρευομένου, χωρὶς νὰ κουρασθῶσιν ἢ νὰ διακινδυνεύσωσι.

— Τὰ τυφέκια ! τὰ τυφέκια ! ἀνέκραξαν πανταχόθεν.

Ἐνῷ παρεσκευάζοντο καὶ ἐπλήρουν τὰ ὅπλα, ὁ κόμης ἔδωκεν εἰς τὰς κυρίας δέσμην μικρῶν τόξων, ἵνα δι' αὐτῶν παροξύνωσι καὶ ἐξαγριώσιν τὸ θηρίον. Ἀμέσως δ' αὐταί, ἀνυπομονοῦσαι, διήλθον τὴν αὐλὴν καὶ μετέβησαν εἰς τοὺς ἐξώστους τοὺς ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν.

Ἡ Κλοτίλδη, ἔντρομος ἐκ τοῦ θορύβου, ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἀντροῦ, ἵνα καταφύγῃ ἀλλοχοῦ· ἀλλ' ἡ αὐλὴ ἦν πλήρης ἀνθρώπων.

Οὗτοι ἦσαν κυναγωγοὶ ἢ θεράποντες φέροντες δόξας. Ἀλλὰ καὶ αἱ ἑξοδοὶ, δι' ὧν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ, ἦσαν καὶ αὐταὶ πλήρεις κόσμου.

Ἡγνῶει ἔτι τί ν' ἀποφασίσῃ, ὅτε εἶδε μετ' ἐκπλήξεως, εἰς ἀπόστασιν μόλις εἰκοσι βημάτων ἀπ' αὐτῆς, πολλοὺς θεράποντας μὲ δόξας καὶ ὑπηρετάς παρατασσομένους καὶ φέροντας ρόπαλα, ἄλλους δὲ ὀδηγοῦντας κύνας.

Αἱ προπαρασκευαί αὐταὶ ἐγίνοντο ὅπως ἡ θήρα συγκεντρωθῇ ἐν τῇ μεγάλῃ αὐλῇ, οὕτως δὲ δυνηθῶσιν οἱ θεαταὶ ἀπὸ τῶν παραθύρων ν' ἀπολαύσωσι τοῦ θεάματος.

Ἄλλ' ἡ Κλοτίλδη, ἥτις ἠγνῶει πάντα ταῦτα, ἐνόμιζεν ὅτι διατέλει ὡς ἐν ὀνείρῳ καὶ ἀνησύχει λίαν.

Ἀπὸ τοῦ μέρους ὅθεν ἵστατο εἶδε τὸν κόμητα δὲ Μονσενὺ πλησιάζοντα εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐκράτει τυφέκιον, καὶ λέγοντα αὐτῷ :

— Μεγαλειότατε, τὰ πάντα εἰν' ἔτοιμα· ἀναμένομεν τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Ὁ βασιλεὺς ἀπήντησεν ἀμέσως :

— Ἐμπρός !

Ἀληθῶς Φραγκίσκος ὁ Α' ἦν ἀνυπόμο-

νος ν' ἀρχίσῃ ἡ θήρα. Ὁ Μονσενὺ ἐσάλπισε διὰ τοῦ κέρατος, μετ' ὃ ἐπανῆλθε παρὰ τὸν βασιλέα.

Ἄμα τῷ ἤχῳ, ἡ αὐλὴ, ἥτις ἦν πλήρης κυρίων καὶ ἀκολουθῶν, κυναγωγῶν καὶ θεραπόντων, ἔμεινεν ἐν μιᾷ στιγμῇ ἥρηνος. Τί θὰ συνέβαινε λοιπόν ; Ἡ Κλοτίλδη δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ. Τὰ πάντα περὶ αὐτὴν ἦσαν μυστηριώδη.

Ταχέως ὅμως ἠννόησε τί συνέβαινε.

Μυκηθμὸς ὑπόκωφος καὶ παρατεταμένος ἠκούσθη καὶ γιγαντώδης ἀγγυρόχοιρος ὤρμησεν ἐν τῇ αὐλῇ.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ φοβεροῦ ζῴου, ἐναντίον τοῦ ὁποίου οὐδὲν ὑπερήσπιζεν αὐτήν, ἡ Κλοτίλδη ὀπισθοδρόμησε μέχρι τοῦ βάλθους τοῦ ἀντροῦ.

Οἱ κυνηγοὶ καὶ αἱ κυρίαι τῆς μικρᾶς συνοδίας, τοῦναντίον, ὑπεδέξαντο τὴν εἰσοδὸν τοῦ θηρίου διὰ χειροκροτημάτων· διότι, ὡς ὁ Μονσενὺ εἶχε προαναγγεῖλει, ἦν φρικῶδες καὶ ἄγριον.

Τὸν θόρυβον τοῦτον ἀκούον τὸ ζῶον ἔστη ἀποτόμως πρὸ τῶν παραθύρων μετ' ἐκπλήξεως καὶ φόβου ἀγνοῶν ἂν ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ.

Ἐπωφελοῦμεναι τοῦ διωγμοῦ τοῦ ἀγριοχοίρου τούτου αἱ κυρίαι ἔρριψαν αὐτῷ τινὰ τῶν τόξων, ἐν τῶν ὁποίων προσέβαλεν αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον εἰσχωρήσαν εἰς τὰς σάρκας αὐτοῦ. Ἐρεθισθὲν ἐκ τούτου τὸ θηρίον ἀπεσύρθη βραδέως πρὸς τὰ ὀπίσω, στρέφον πρὸς τὸν ἐχθρὸν τὸ ἀπειλητικὸν αὐτοῦ μέτωπον καὶ τύπτον τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ὀξυαίχμων ὀνύχων του.

Αἱ κυρίαι τότε ἔρριψαν κατ' αὐτοῦ πληθὺν τόξων, τοσοῦτον ἐπιτυχῶς, ὥστε πολλοὶ ἐπλήγησαν τὸ ζῶον.

Τότε, μανιώδης ἐκ τοῦ πόνου καὶ τῆς ὀργῆς ὁ ἀγριόχοιρος, ὁρμᾷ πρὸς τὰ πρόσω καὶ ὀρθούμενος ἐπὶ τοῦ τοίχου ἤρξατο δάκνων τὸ διάζωμα τοῦ ἐξώστου. Αἱ κυρίαι ἐξέβαλον κραυγὰς τρόμου. Πάραυτα ἐκ τῶν παραθύρων τῶν κατεχομένων ὑπὸ τῶν κυρίων καὶ τοῦ βασιλέως ἰδίᾳ, τὰ τυφέκια προσετῆσαν, ἕκαστος δ' ἀνέμενεν ὅπως πυροβολήσῃ πρῶτος ὁ βασιλεὺς ἵνα καὶ οὗτοι πυροβολήσωσιν.

Ὁ βασιλεὺς ἐμειδίασε καὶ ἐπυροβόλησε.

Τὸ θηρίον βληθὲν ὑπὸ τῆς σφαίρας, ἥτις ἐν τούτοις δὲν εἰσεχώρησεν εἰς τὰς σάρκας αὐτοῦ, διήλθε μανιώδης τὸ μεταξὺ αὐτοῦ τῶν κυναγωγῶν καὶ τῶν κυνῶν διάστημα· ἔστη ὅμως ἔντρομον ἐκ τῶν πυρῶν καὶ εὐρέθη οὕτως ἐνώπιον τοῦ ἀντροῦ.

Πνευστιὸν καὶ ἐξηγριωμένον ὁρμᾷ κατὰ τῶν δύο πορτακαλλεῶν, διὰ μέσου τῶν ὁποίων θέλει νὰ διέλθῃ Ἡ Κλοτίλδη, περίτρομος, ἤσθάνετο ἤδη τὴν δυσώδη καὶ θερμὴν πνοὴν τοῦ θηρίου καίουσας αὐτήν.

Οἱ θεαταὶ ἐνόμιζον ὅτι τὸ ζῶον ἤττηθὲν ἐξήκει καταφύγιον ἀπὸ τοῦ κινδύνου· ἐκάγχαζον δὲ διὰ τοῦτο καὶ ἐκραύγαζον περιχαρεῖς.

Ἄλλ' αἶφνης ἡ σκηνὴ ἥλλαξεν ὅψιν. Κίνησις μεγάλη ἐγίνετο μεταξὺ τῶν κυναγωγῶν. Ὁ Διδιὲ παρεβίασε τὴν γραμμὴν αὐτῶν καὶ ἀποτεινόμενος τοῖς τελευ-

ταίοις, οὔτινες ἐζήτουν νὰ τὸν ἐμποδίσωσιν, ἀνέκραξεν :

— Εἴθε τρελοὶ ! δὲν ἐννοεῖτε ὅτι ἀνθρώπινον πλάσμα κρύπτεται εἰς τὸ ἀντρον ; Οἱ κυναγωγοὶ ἐδίστασαν.

— Ἀποσυρθεῖτε, κύριε ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἐπιτακτικῶς.

Ὁ Διδιὲ προσέκλινε.

— Μεγαλειότατε, ὅπισθεν τῶν πορτακαλλεῶν τρέμει νεαρὰ κόρη, ἥτις θὰ κατασπαρχθῇ ἂν δὲν σπεύσω εἰς βοήθειάν της.

Ἡ τρέμουσα αὐτοῦ φωνή, σχεδὸν ἐσθεσμένη ἐκ τῆς ἀγωνίας, δὲν ἠκούσθη εὐδιακρίτως ὑπὸ τοῦ βασιλέως ὅστις, τύπτων διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος, προσέθηκεν αὐστηρῶς :

— Σὲς ἀπαγορεύω, κύριε, νὰ προχωρήσῃς. Εἴθε πολλὸν τολμηρὸς ἐπεμβαίνων εἰς τὸ βασιλικὸν κυνήγιον !

Ὁ Διδιὲ ὠχρίασεν. Οἱ αὐλικοὶ, ἐκπληκτοὶ διὰ τὴν τόλμην αὐτοῦ, εἰσίων αἱ κυρίαι ἀπεθαύμαζον τὸν ὥραϊον καὶ ἡρωϊκὸν ἐκεῖνον νεανίαν, δὲν ἐτόλμων ὅμως νὰ ἀποδείξωσι τὴν συμπάθειαν αὐτῶν. Ἄλλως τε δὲ πάντες, βλέποντες τὸν δισταγμὸν τοῦ Διδιέ, ἐπίστευον ὅτι θ' ἀπεσύρετο.

Δὲν ἐγένετο ὅμως τοῦτο.

Ὁ Διδιὲ, καταβιάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπήντησε καθαρῶς :

— Συγχωρήσατέ με, Μεγαλειότατε, ἀλλ' εἶμαι Χριστιανὸς καὶ εὐγενὴς καὶ ἀδυνατῶ νὰ σὲς ὑπακούσω.

Καὶ δι' ἀποτόμου κινήσεως ἀπεσπάρθη τῶν χειρῶν τῶν θεραπόντων καὶ ἔσπευσε δρομαίως πρὸς τὸν ἀγριόχοιρον, ὅστις αἰσθανθεὶς αὐτὸν ἐρχόμενον ἐστράφη παρρυθὺς πρὸς αὐτόν.

Ὁ Φραγκίσκος εἶχεν ἤδη λησμονήσῃ τὴν περιφρονηθεῖσαν βασιλικὴν αὐτοῦ μεγαλειότητα καὶ ἐναγωνίως ἀνέμενε τὴν ἐκβασιν τοῦ τολμήματος.

Μόλις ὁ Διδιὲ ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ σύρῃ τὸ ξίφος του καὶ ὁ ἀγριόχοιρος ὤρμησε κατ' αὐτοῦ.

Ὁ νεανίας δεξιῶς ἀπέφυγε τὴν πρῶτην ταύτην προσβολὴν καὶ ὀπισθοδρόμησεν οὕτως, ὥστε τὸ θηρίον παρσεύρθη πρὸς τὸ μέρος τῶν κυνηγῶν καὶ μακρὰν τῆς Κλοτίλδης. Ἐν τούτοις τοιαύτη ἦν ἡ θέσις του, ὥστε ἐκ τῶν παραθύρων δὲν ἠδύνατό τις νὰ πυροβολήσῃ, χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ νὰ πληγωθῇ.

Τὸ ζῶον, ἐξαγριωθὲν ἔτι μάλλον ἐκ τῆς ἀποτυχίας τῶν προσβολῶν του, ὤρμησεν πάλιν κατὰ τοῦ Διδιέ, καὶ πλῆττων αὐτὸν κάτωθεν τοῦ γόνατος κατέρριψεν αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ποδός του.

Ἡ κόμησσα, ἥτις ἐκ τοῦ ἐξώστου τῶν κυρίων ἔθεατο τῆς πάλης, ἐξέβαλλε κραυγὴν τρόμου, ὁ δὲ κύριος δὲ Μονσενὺ, λησμονῶν πρὸ τοῦ κινδύνου, ὃν διέτρεχεν ὁ ἀνέμιός του, τοὺς κανόνες τῆς θύρας, ἀνέκραξεν :

— Τοὺς κύνας ! τοὺς κύνας !

Πάραυτα δέκα ρωμαλέοι κύνες ὤρμησαν κατὰ τοῦ ἀγριοχοίρου καὶ περιεκύκλωσαν αὐτὸν μετὰ φοβερῶν ὕλακων ἀλλ' ἄπαν-

τες ήττήθησαν καταπληγθέντες καὶ ὁπισθοδρόμησαν.

Ὁ Διδιέ εἶχε ἡμιεγεροθῆ.

— Κύριε κόρη δι' οἶκτον, ἀνέκραξε τῷ Μονσενύ, σώσατε τὴν Κλοτίλδην!

— Τὴν Κλοτίλδην! ἐπανελάθεν ἀνασκιρτήσας ὁ βασιλεὺς. Ὁμιλήσατε, κύριε, τί συμβαίνει;

Ὁ Διδιέ προσηλώσας ἐπὶ τοῦ βασιλέως τοὺς ζωηροὺς αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς ὑπέλαθε:

— Δὲν μὲ ἐνόησατε λοιπόν, Μεγαλειότατε; Ἡ Κλοτίλδη εἶναι εἰς τὸ ἄντρον καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὴν ὑπερασπίσω.

— Εἰς τὸ ἄντρον! ἐπανελάθεν ὁ Φραγκίσκος ἐκπληκτός. Ἀλλὰ τότε οὐδεὶς ἄλλος ἐκτός ἐμοῦ θά τὴν σώσῃ. Ὑψηλὰ τὰ τυφέκια, κύριοι, καὶ οὐδεὶς ἄς μὴ κινηθῇ!

Παρευθὺς ἀναρριχώμενος ἀπὸ τοῦ ἐξώστου, πρὸς μέγιστον τρόμον πάντων τῶν αὐλικῶν, κατήλθεν εἰς τὴν αὐλὴν, ἔσπευσε πρὸς τὸ ἄντρον καὶ εὐρέθη ἀπέναντι τῆς Κλοτίλδης, ἥτις ὡρὰ καὶ τρέμουσα ἐκ τοῦ δέους ἦν γονυπετὴς ἀναμένουσα τὸν θάνατον καὶ δεομένη.

Ὁ βασιλεὺς ἔκυψε πρὸς αὐτήν, τὴν περιέβαλλε διὰ τῶν βραχιόνων του καὶ σπεύδων ν' ἀνεγείρῃ αὐτήν:

— Μὴ τρέμεις πλέον, φίλη μου, ἡ εἶπε μετὰ μειδιάματος, διότι τοῦ λοιποῦ θὰ ἔχῃς ὡς προστατὴν τὸν πρῶτον εὐγενὴ τῆς Γαλλίας.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἐφαίνετο μὴ ἀκούουσα οὐδὲ ἀναγνωρίζουσα αὐτόν.

— Εἶναι ἐκεῖνος, ἐψιθύρισεν ἱκετευτικῶς ὡς ἐν ὄνειρῳ ἐκεῖνος πρέπει νὰ σωθῇ!

— Περὶ τίνος ὁμιλεῖς, φίλη μου; ἠρώτησεν ὁ Φραγκίσκος συνωφροῦνόμενος.

— Περὶ ἐκείνου, ὅστις διεκινδύνευσε δι' ἐμὲ τὴν ζωὴν του καὶ ὅστις ἀποθνήσκει! ἀπήντησεν ἐκείνη χαμηλοφώνως.

Διὰ τῆς τρεμούσης χειρὸς τῆς ἐδείκνυε τὸν Διδιέ, ὅστις, ἐξηπλωμένος ὀλίγον ἀπωτέρω, εἰς μάτην προσεπάθει ν' ἀνεγερθῇ.

Ὁ βασιλεὺς ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἐκεῖνον! ὄχι, ὠραία μου κόρη, ἀπήντησε ψυχρῶς. Τὸ καθήκόν μου ὡς εὐγενεὺς εἶναι ν' ἀποσιῶμαι διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν γυναικῶν, δὲν θὰ ἔχω ὅμως τὴν ἀφροσύνην νὰ βοηθῶ ἕνα ἀνόητον, ὅστις ἐτόλμωσε νὰ καταφρονήσῃ τὰς διαταγὰς μου.

— Κακῶς ἔπραξε νὰ μὴ ὑπακούσῃ πρὸς τὸν βασιλέα διὰ νὰ σώσῃ ἄγνωστον δυστυχὴ κόρην, διέκοψεν ἡ Κλοτίλδη μετὰ λυγμῶν, ἔπρεπε νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ. . . . Εἶναι ἔνοχος, Μεγαλειότατε, ἐστὶ ὅμως εὐσπλαγχνός.

— Εἶναι ἔνοχος, εἶπε τραχέως ὁ Φραγκίσκος, διότι ἠθέλησε νὰ μὲ στερήσῃ τῆς χαρᾶς τοῦ νὰ σᾶς προστατεύσω ἐγώ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὸ θηρίον, καίτοι τετυφλωμένον ἐκ τοῦ αἵματος τῶν κυνῶν, δι' οὗ ἐπλημύρει ἡ κεφαλὴ του, ἀνέσκαπτε τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ὀδόντων καὶ ἔστρεψε πανταχόθεν τὰ ἀπαστράπτοντα αὐτοῦ ὄμματα ζητοῦν νέον θῦμα ἐφ' οὗ νὰ κορέσῃ τὴν λύσσαν του.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἤρπασε τὴν χεῖρα τοῦ βασιλέως καὶ ἀνέκραξε κλαίονσα:

— Μεγαλειότατε, εὐσπλαγχνισθὲτε τὸν Διδιέ!

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ὁ βασιλεὺς ἔσυρε τὸ ξίφος του.

Ὁ ἀγριόχοιρος, ὅστις πρὸς στιγμήν ἐστράφη πρὸς τὸν κατακείμενον ἀντίπαλόν του, ἔστη αἶφνης. Ἐφάνη ἐνθυμηθεὶς τὸ ἄντρον καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Φραγκίσκος ὁ Α' ἔβλεπεν αὐτὸν ἐρχόμενον ὅπως προκαλέσῃ αὐτὸν ἐπληττε τὸ ἔδαφος διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους του. Εἶτα, ὅτε τὸ ζῶον ἐπλησίασεν, ἀνέκραξε λαμβάνων σάσιν ἀμύνης:

— Μεταξὺ μας τώρα.

Τὸ θηρίον ἐσταμάτησε καὶ ἐξέβαλε παραπεταμένον μυκηθμόν. Οἱ ὀδόντες του ἔτριξαν καὶ ὁπισθοδρόμησεν ἕν βῆμα.

Ὁ βασιλεὺς προεχώρησε καὶ βῆμα πρὸς βῆμα, βραδύνας, ὠδήγησεν αὐτὸ ἐνώπιον τοῦ ἄντρον.

Πάντων τὰ βλέμματα ἦσαν προσηλωμένα, μετ' ἀγωνιώδους προσοχῆς, ἐπὶ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης σκηνῆς, ἡ δὲ Κλοτίλδη γονυπετὴς ἐδέετο διὰ τὸν προστατὴν αὐτῆς, τὸ ὄνομα ὅμως τοῦ Διδιέ ἀνεμινγύετο εἰς τὴν δέησιν αὐτῆς.

Ὁ ἀγριόχοιρος τότε ἐφώρμησεν ὁ βασιλεὺς ἔτεινε δεξιῶς τὴν χεῖρα, ἡ δὲ λεπὶς εἰσεχώρησεν ὀλόκληρος εἰς τὸ στήθος τοῦ ζῶου, χωρὶς ὁ Φραγκίσκος νὰ κινηθῇ.

Ἀφῆσας τότε τὸ ξίφος του ἤρπασε τὸν ἄγριον αὐτοῦ ἀντίπαλον ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ ἀνέτρεψεν αὐτόν.

Οἱ αὐλικοὶ ἐξεδήλωσαν τὸν ἐνθουσιασμόν αὐτῶν διὰ φρενητιῶδων χειροκρατημάτων. Ἐν τούτοις ὁ βασιλεὺς ἔσπευσε εἰς τὸ ἄντρον καὶ εὐρὼν τὴν Κλοτίλδην λιπόθυμον ἐνεπιστεύθη αὐτὴν εἰς τὴν μέριμναν τῶν κυριῶν τῆς μικρᾶς συνοδίας, αἵτινες ἤρχοντο σπεύδουσαι, ἵνα συγχαρῶσιν αὐτῇ.

Συγχρόνως ἡ κυρία δὲ Μονσενύ, βοηθουμένη ὑπὸ τινων ὑπηρετῶν, ἀνήγειρε τὸν Διδιέ, οὗτινος ἡ πληγὴ, καίτοι ἐπώδυνος, δὲν ἦτο ἐπικίνδυνος, καὶ μετέφερον αὐτόν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ὁ Μονσερόν καὶ ἡ Σεβρέτη, χάρις εἰς τὸ μικρὸν αὐτῶν ἀνάστημα, ἡδυνήθησαν νὰ εἰσχωρήσωσιν ἐνὸς ὁλως μέχρι τῆς αἰθούσης, ἐν ἧ αἱ κυρίαὶ εἶχον ὀδηγήσει τὴν Κλοτίλδην.

Ἡ αὐλὴ ἦτο πλήρης αὐλικῶν, οἵτινες ἐνεκωμιάζον τὴν ἀνδρίαν τοῦ βασιλέως.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Βονιβέ, ἰδοὺ ἀνδραγάθημα ἀντάξιον τοῦ Ρολάνδου! Οὐδέποτε θὰ συμβουλευσῶ τὸν ἀδελφόν σας, τὸν αὐτοκράτορα Κάρολον Ε', ν' ἀγωνισθῇ μετ' ὑμῶν ἐν κεκλεισμένῳ στρατοπέδῳ.

Φραγκίσκος ὁ Α' ἐμειδίασεν.

— Ἀς ἀφήσωμεν αὐτά, Βονιβέ. Τοῦτο μόνον εἰζέωρω ὅτι διψῶ ὑπερβολικά.

— Ἄν ὁ ἀγριόχοιρος ἐξεκοιλιώσθῃ, Μεγαλειότατε, ὑπέλαθεν ὁ ναύαρχος, αἱ φιάλαι ὅμως δὲν ἐκινώθησαν ἔτι.

Καὶ ἐστράφη πρὸς τοὺς συντρόφους αὐτοῦ.

— Κύριοι, ἄς πῖωμεν ἕν ποτήριον εἰς τιμὴν τῆς θήρας!

Καὶ πάντες, προηγουμένου Φραγκίσκου τοῦ Α', ἐπανήλθον θορυβῶδως εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου.

[Ἐπειτα συνέχεια]

TONY.

ΒΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Α'

Μακρὰν τῆς Πατρίδος

Ἡ Εἰρήνη ἐπὶ τινὰς ἡδὴ μῆνας διέμενεν εἰς ἀπόκεντρόν τι χωρίον, παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς λίμνης τῆς Γενεύης. Εἰς οὐδεμίαν προέβη γνωριμίαν καὶ διήγε βίον τοσοῦτῳ ἥρεμον, πλήρη ἀπομονώσεως καὶ ἐκουσίας ἀποξενώσεως, ὥστε τῇ ἐδόθη μάλιστα παρὰ δύο ρωσικῶν οἰκογενειῶν, οὐ μακρὰν αὐτῆς διαμενουσῶν, ἡ ἐπωνυμία τῆς ἰδιοτρόπου. Ὁ πρὸς τὴν εἰρήνην καὶ τὴν γαλήνην πόθος αὐτῆς, μετὰ τῆς ἐπιθυμίας τῆς ἡσυχίας, ἦτο δι' αὐτὴν τοσοῦτῳ μεγάλος κατὰ τὰς πρώτας τῆς ἀφίξεως αὐτῆς ἡμέρας, ὥστε ἐφοβεῖτο ἀπλῶς πᾶσαν νέαν γνωριμίαν καὶ νέας συναντήσεις, δυναμένας νὰ τῇ ἀναμιμνήσκωσι περὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς ζωῆς, ἣν εἶχεν ἐγκαταλείψει πέραν τῶν συνόρων τῆς πατρίδος της. Τούτου ἕνεκα ἐξέλεξεν αὕτη τὸ μακρὰν τοῦ θορύβου καὶ τῆς τύβης τῆς πόλεως ἄσυλον τοῦτο. Ἀνέμενε τὸν Βελτίστσεφ, ὅστις εἶχεν ὑποσχέθῃ αὐτῇ ὅτι θὰ ἤρχετο ταχέως καὶ διετήρει μετ' αὐτοῦ τακτικωτάτην ἀλληλογραφίαν, δι' ἧς ἐξέφραζεν αὐτῇ ἅπασαν τὴν βάσανον τῆς ψυχῆς της, ἥτις οὐδαμοῦ ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου. Πρὸ πολλοῦ ἡδὴ ἡσθάνετο ὅτι ὁ θάνατος οὗτος ὥσει πράγματι διέγραψεν ἀπαίσιαν τινὰ γραμμὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Πλάτωνος Βελτίστσεφ. Μεγάλην ἔτι ἡσθάνετο ἀγάπην πρὸς τὸν ἀνθρώπον τοῦτον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὡς πρότερον ἡδὴ πρὸς τὸ αἶσθημα αὐτῆς προσεκολλήθη αἰωνία ταραχὴ, αἰωνία συναίσθησις τοῦ τελεσθέντος κακουργήματος καὶ ὡς ἐκ τούτου, αἰωνία τύψις τῆς συνειδήσεως. Δὲν ἀπεστρέφετο τὸν Βελτίστσεφ, ἀλλὰ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο, διότι συνησθάνετο ἐαυτὴν ἐξ ἴσου πρὸς ἐκεῖνον ὑπαίτιον καὶ πλείοτερον μάλιστα: «διότι ἠδυνάμην καὶ ὤφειλον νὰ τὸν ἀποτρέψω ἀπὸ τῆς σκέψεως ταύτης, διελογίζετο ἡ Εἰρήνη, καὶ δὲν τὸ ἔπραξα ἐσιώπησα καὶ συνήνεσα». Κατόπιν τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της, ἡσθάνετο αὕτη ὅτι δὲν δύναται ἡδὴ νὰ προσβλέψῃ ἐναργῶς, ἡσύχως καὶ εὐθέως εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸν Πλάτωνα, ἀποτρόπαιον αἶσθημα